

Tina del Racó

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Casa del Racó
Alçada: 387

Coordenades:

Latitud: 41.65485
Longitud: 1.91325
UTM Est (X): 409513
UTM Nord (Y): 4612026

Classificació

Número de fitxa 08179 - 374
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Modern Popular
Segle XVIII-XX

Estat de conservació Bo

Notes de conservació: Malgrat mancar la protecció de la boixa, el seu estat de conservació és molt bo. Per a la seva preservació cal però amb caràcter urgent tallar el rebrot prim de l'alzina que creix a la part del darrera de la tina, perquè les arrels estan pressionant el mur exterior i una de les seves branques més potents està fent el mateix amb la coberta, posant en perill la seva estabilitat i pervivència. La presència d'una zona d'esbarjo i la manca de sensibilitat d'algunes persones, fa que al seu interior hi hagi llaunes de cervesa, rocs que en ser llençats han malmès els cairons i fins i tot hi ha una taula de plàstic.

Protecció Inexistent

Accés Fàcil

Ús actual: Sense ús

Titularitat Privada

Titular: 08178A0020000100000H

Fitxes associades:

Descripció

Tina aïllada construïda al costat de la Casa del Racó. Està situada a ponent de la masia en ruïnes. L'accés es fa pel camí que puja en direcció a Casajoana resseguint per la llera dreta el torrent de l'Esbarzer des de Les Ferreres. En arribar a la barrera metàl·lica del parc, deixar a mà dreta el camí que mena a Casajoana i pujar pel de la barrera. Un centenar de metres més amunt agafar el trencall a mà esquerra, pel camí del Ginebral i novament, uns dos-cents-cinquanta metres més amunt, tornar a trencar a mà esquerra. La casa està situada al cap de munt del camí, a uns dos-cents metres de distància.

La construcció és constituïda per una única tina de planta circular. Esta adossada a un marge aprofitant l'orografia del terreny. La part inferior dels murs es realitza amb pedra i morter de cal i presenta l'interior del dipòsit recobert de cairons, rajols de ceràmica envernissada, lleugerament corbats. La part superior dels murs són fets amb pedra sense material d'unió on es localitza l'entrada de la tina. Aquesta ha estat protegida per un muret de 0,60 m d'alçada i una barana metàl·lica collada als muntants directament amb morter de ciment. L'entrada consisteix en dos muntants verticals sobre els que reposa una sola llinda, plana. No es conserva ni la portella d'accés ni les frontisses on anava collada. Sobre els murs s'estén part del voladís, fet amb pedres més planeres, que tenen la funció d'evacuació de l'aigua de pluja, protegint els murs de possibles filtracions. La presència d'una branca d'alzina les està descalçant del seu emplaçament i les fa caure. La coberta és de falsa cúpula, realitza amb el mètode d'aproximació de filades, sobre la que s'estén, a l'exterior, una capa de terra i pedruscall amb presència de falzia i moltes degut a que és una zona ombrívola. A l'interior, sota la falsa cúpula no es conserva la bigueta encastada on s'hi lligava la corda i permetia als homes agafar-s'hi durant la trepitja del raïm. La caixa està situada a la part inferior de la tina, per sota del marge, però no és visible. De la barraca que la protegia en resten dos murets testimonials. Per a la construcció de la tina s'han emprat pedres extretes de la mateixa pedrera de la casa, molt a prop sense carejar. Però en conjunt, el seu estat de conservació és molt bo.

Història

El recipient fonamental per a l'elaboració del vi a partir del segle XVII, fou la tina, de forma circular o quadrada, construïda amb pedra en sec i morter de calç, amb l'interior impermeabilitzat amb cairons envernissats de color vermellós o groguencs. Cronològicament, les tines excavades a la roca daten de l'edat mitjana, i de moment al municipi de Rellinars no se n'han localitzat, mentre que les folrades amb cairons envernissats es van fer a partir del segle XVII (Ballbé, 1993). L'apogeu de la vinya al segle XVIII obliga a construir més tines a l'exterior de les cases, probablement utilitzades per parcers, mentre que les interiors de les cases eren dels amos. L'expansió dels segles XVIII i XIX es dona quan la fil·loxera afectà les vinyes franceses el 1863, i la demanda de vins catalans augmentà. Però a partir de 1892, començà a afectar la nostra zona. Tot i què es plantaren algunes vinyes amb peu americà, que va mantenir el conreu de la vinya fins a la industrialització, no tornaria a ser mai més un conreu important, abandonant-se progressivament les feixes.

Bibliografia

AA. VV. (2005). Tines a les Valls del Montcau. Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Consorci de les Valls del Montcau. Col. Llibres de la Muntanya, 11. Farell Editors, Sant Vicenç de Castellet.

BALLBÉ i BOADA, Miquel (1993). Tines al mig de les vinyes a la comarca del Bages. Quaderns del Centre d'Estudis del Bages, núm. 6.

CORTÉS ELÍA, MARÍA DEL AGUA (2017) Inventari de les tines de les Valls del Montcau. Pla Director de les tines a peu de Vinya. Diputació de Barcelona, Ajuntaments de El Pont de Vilomara i Rocafort, Talamanca i Mura.

